

Μὲ τὰ δάκρυα κ' ἐκείνη
 'Σ τὸ ἡλύσιον λιβάδι,
 Θὰ κατέβη νὰ σᾶς κρίνη.
 Καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν Μίνων
 Ὅλοι θὰ κατακριθῆτε,
 Σὰν τὸν Τάνταλον ἐκεῖνον
 Αὐστηρὰ νὰ παιδευθῆτε.
 Νὰ διψᾶτε αἰωνίως,
 Καὶ ποτὲ νὰ μὴ μπορῆτε
 Οὔτε στάλα νὰ γευθῆτε
 Ἀπ' αὐτὴν ἐκεῖ τελείως.

~~~~~

10. Ἀπ' τὴν πλῶσκαν φέρτε φίλοι
 Νὰ ρουφήσω μὲ τὰ χεῖλη,
 Ἀπ' τὴν πλῶσκαν τὸ κρασί.
 Γιὰ ν' ἀκούσω ν' ἀρχινίσῃ,
 Σὰν ἀηδὸνι νὰ λαλήσῃ
 Τὸ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, φῖ, σὶ σί.
 Ὁ κλοῦ, κλοῦ, τῆς πλώσχας κρότος
 Εἶναι, λέγουν, ἦχος πρῶτος
 Οἱ τεχνῖτες Μουσικοί.
 Καὶ τὸ φῖ, σί, σί της τ' ἄλλο
 Εἶν' τὸ ἴσο τὸ μεγάλο
 Ὅ, που ψάλλ' ἢ ψαλτικὴ.
 Τοῦ Ἀμφίωνος τὰ μέλη,